

Romeo en Julia

Romeo en Julia

William Shakespeare

Diderot

ISBN: 9789403725918

Oorspronkelijke titel: *The Tragedy of Romeo and Juliet*

© 2026 Wilma Baltus. Alle rechten voorbehouden.

Romeo en Julia

Personages	7
Plaats van handeling	9
Proloog	11
Eerste bedrijf	13
Tweede bedrijf	57
Derde bedrijf	105
Vierde bedrijf	159
Vijfde bedrijf	193

Personages

ESCALUS, prins van Verona.

MERCUTIO, verwant van de prins en vriend van Romeo.

PARIS, een jonge edelman en verwant van de prins.

De page van Paris.

MONTAGUE, hoofd van een Veronese familie die in een vete verwickeld is met de Capulets.

LADY MONTAGUE, de vrouw van Montague.

ROMEO, de zoon van Montague.

BENVOLIO, neef van Montague en vriend van Romeo.

ABRAM, dienaar van Montague.

BALTHASAR, dienaar van Romeo.

CAPULET, hoofd van een Veronese familie die in een vete verwickeld is met de Montagues.

LADY CAPULET, de vrouw van Capulet.

JULIA, de dochter van Capulet.

TYBALT, neef van Lady Capulet.

EEN NEEF VAN CAPULET, een oude man.

DE VOEDSTER van Julia.

PETER, dienaar van Julia's voedster.

SAMPSON, dienaar van Capulet.

GREGORY, dienaar van Capulet.

Andere dienaren.

BROEDER LAWRENCE, een franciscaan.

BROEDER JOHN, eveneens een franciscaan.

Een apotheker.

Het KOOR.

Drie muzikanten.

Een beambte.

Burgers van Verona; verschillende mannen en vrouwen die

verwant zijn aan beide families; gemaskerde feestgangers,
bewakers, nachtwachten en gevolg.

Plaats van handeling

Het stuk speelt zich grotendeels af in Verona en eenmaal, in het vijfde bedrijf, in Mantua.

Proloog

Koor komt op.

KOOR.

Twee families, allebei even voornaam,
in het mooie Verona, waar ons verhaal zich afspeelt,
raken door een oude vete opnieuw slaags,
en burgers bezoedelen hun handen met burgerbloed.
Uit deze twee vijandige families
komen twee geliefden voort, door de sterren gedoemd.
Hun tragische en beklagenswaardige ondergang
maakt met hun dood ook een einde aan de strijd van hun ouders.
Het huiveringwekkende verloop van hun tot de dood gedoemde
liefde,
en de aanhoudende woede van hun ouders,
die alleen door de dood van hun kinderen kon worden gestild,
vormen de twee uur van ons toneelspel.
Als u aandachtig en geduldig luistert,
zullen wij met ons spel proberen aan te vullen
wat hier misschien tekortschiet.

[Af.]

Eerste bedrijf

Scène I. Een openbare plek.

Sampson en Gregory komen op, gewapend met zwaarden en schilden.

SAMPSON.

Gregory, ik zweer je: wij laten niet over ons heen lopen.

GREGORY.

Nee, anders lagen we plat.

SAMPSON.

Ik bedoel: als ik kwaad word, trek ik mijn zwaard.

GREGORY.

Als je verstandig bent, trek je liever je nek uit de strop.

SAMPSON.

Als iemand me kwaad maakt, sla ik snel toe.

GREGORY.

Maar jij bent niet snel kwaad genoeg om toe te slaan.

SAMPSON.

Een hond uit het huis Montague maakt me al kwaad.

GREGORY.

Kwaad worden is in beweging komen, maar een dappere man blijft staan. Dus als jij in beweging komt, ren je weg.

SAMPSON.

Een hond uit dat huis krijgt mij wel zover dat ik blijf staan. Ik zal elke man en elke meid van Montague tegen de muur drukken.

GREGORY.

Dan bewijs je dat je een zwakke slaaf bent, want juist de zwaksten worden tegen de muur gedrukt.

SAMPSON.

Precies. En daarom worden vrouwen, als het zwakkere geslacht,

altijd tegen de muur gedrukt. Dus ik duw Montagues mannen van de muur en zijn meiden ertegenaan.

GREGORY.

De ruzie is tussen onze meesters en tussen ons, hun mannen.

SAMPSON.

Voor mij is dat hetzelfde. Ik zal me als een tiran gedragen. Als ik met de mannen heb gevochten, zal ik de meisjes ook eens netjes behandelen: ik hak hun hoofd eraf.

GREGORY.

Het hoofd van de meisjes?

SAMPSON.

Hun hoofd of hun maagdelijkheid. Vat het op zoals je wilt.

GREGORY.

Zij die het voelen, zullen wel weten hoe ze het moeten opvatten.

SAMPSON.

Mij zullen ze voelen zolang ik nog kan staan. En iedereen weet dat ik een behoorlijk stuk vlees ben.

GREGORY.

Gelukkig ben je geen vis, anders was je maar een goedkope stokvis. Trek je wapen. Daar komen lui van het huis Montague aan.

Abram en Balthasar komen op.

SAMPSON.

Mijn blanke wapen is al uit de schede. Zoek ruzie; ik sta achter je.

GREGORY.

Achter me? Om je om te draaien en weg te rennen?

SAMPSON.

Wees niet bang voor mij.

GREGORY.

Voor jou? Ik ben juist bang!

SAMPSON.

Zorg dat de wet aan onze kant blijft. Laat hen beginnen.

GREGORY.

Ik kijk ze vuil aan als ik langsloop. Dan mogen zij het opvatten zoals ze willen.

SAMPSON.

Nee, zoals ze durven. Ik bijt op mijn duim naar ze; dat is een belediging als ze het over hun kant laten gaan.

ABRAM.

Bijt u op uw duim naar ons, meneer?

SAMPSON.

Ik bijt op mijn duim, meneer.

ABRAM.

Bijt u op uw duim naar óns, meneer?

SAMPSON.

Staat de wet aan onze kant als ik ja zeg?

GREGORY.

Nee.

SAMPSON.

Nee, meneer, ik bijt niet op mijn duim naar u. Maar ik bijt wel op mijn duim, meneer.

GREGORY.

Zoekt u ruzie, meneer?

ABRAM.

Ruzie, meneer? Nee, meneer.

SAMPSON.

Maar als u ruzie zoekt, ben ik uw man. Ik dien een even goede heer als u.

ABRAM.

Geen betere.

SAMPSON.

Goed, meneer.

Benvolio komt op.

GREGORY.

Zeg dat hij beter is. Daar komt een verwant van mijn meester aan.

SAMPSON.

Ja, een betere, meneer.

ABRAM.

Je liegt.

SAMPSON.

Trek dan, als jullie mannen zijn! Gregory, denk aan die geweldige zwaai van je.

[Ze vechten.]

BENVOLIO.

Uit elkaar, dwazen! Berg jullie zwaarden op. Jullie weten niet wat jullie doen.

[Hij slaat hun zwaarden omlaag.]

Tybalt komt op.

TYBALT.

Wat? Sta jij met getrokken zwaard tussen die laffe knechten? Draai je om, Benvolio, en kijk je dood in de ogen.

BENVOLIO.

Ik probeer alleen de vrede te bewaren. Berg je zwaard op, of gebruik het om samen met mij deze mannen uit elkaar te halen.

TYBALT.

Wat? Met getrokken zwaard over vrede praten? Ik haat dat woord

zoals ik de hel haat, alle Montagues en jou.

Verdedig je, lafaard!

[Ze vechten.]

Drie of vier burgers komen op met knuppels.

EERSTE BURGER.

Knuppels, hellebaarden en partizanen! Sla toe! Sla ze neer!

Weg met de Capulets! Weg met de Montagues!

Capulet komt op in zijn kamerjas, gevolgd door Lady Capulet.

CAPULET.

Wat is dat voor lawaai? Breng me mijn lange zwaard! Vooruit!

LADY CAPULET.

Een kruk, bedoel je! Waarom roep je om een zwaard?

CAPULET.

Mijn zwaard, zeg ik! Daar komt die oude Montague, en hij zwaait zijn wapen uitdagend naar me.

Montague en Lady Montague komen op.

MONTAGUE.

Jij schurk, Capulet! Houd me niet tegen. Laat me los!

LADY MONTAGUE.

Je zet geen stap om met een vijand te gaan vechten.

Prins Escalus komt op met zijn gevolg.

PRINS.

Opstandige onderdanen, vijanden van de vrede,
ontheiligers van staal dat met het bloed van jullie stadsgenoten is
bevlekt—

willen jullie niet luisteren? Hé daar! Jullie mannen, jullie
beesten,

die het vuur van jullie verderfelijke razernij blussen
met purperen fonteinen uit jullie eigen aderen:
werp, op straffe van foltering,
die slecht getemperde wapens uit jullie bebloede handen
en luister naar het vonnis van jullie vertoornde vorst.

Drie gevechten tussen burgers, ontstaan om een woord van niets,
zijn door jou, oude Capulet, en door Montague
tot drie keer toe in onze straten ontketend.

Jullie hebben de rust van Verona verstoord
en onze oude burgers gedwongen
hun waardige, bij hun leeftijd passende tooi af te leggen
om oude partizanen te grijpen met even oude handen,
wapens die door jaren van vrede zijn verroest,
om jullie door haat verteerde twist uiteen te drijven.

Als jullie onze straten nog één keer verstoren,
betalen jullie met je leven voor de geschonden vrede.

Voor deze keer gaat iedereen uiteen.

Jij, Capulet, gaat met mij mee.

En jij, Montague, komt vanmiddag
naar Free-town, onze openbare gerechtsplaats,
om ons verdere besluit in deze zaak te vernemen.

Nogmaals: op straffe van de dood, iedereen weg!

*[De prins en zijn gevolg gaan af, samen met Capulet, Lady
Capulet, Tybalt, de burgers en de dienaren.]*

MONTAGUE.

Wie heeft die oude vete opnieuw opengebroken?
Vertel, neef. Was jij erbij toen het begon?

BENVOLIO.

De dienaren van uw vijand en die van u
waren al volop aan het vechten toen ik aankwam.
Ik trok mijn zwaard om hen uit elkaar te halen. Op datzelfde
moment
verscheen de vurige Tybalt, met zijn zwaard gereed.
Terwijl hij me uitdagend toesiste,
zwaaide hij het boven zijn hoofd en sneed door de lucht,
die daar geen letsel van had en hem spottend terugsisste.
Terwijl wij elkaar steken en slagen toebrachten,
kwamen er steeds meer mensen bij, die partij kozen en
meevochten,
tot de prins verscheen en beide kanten uit elkaar dreef.

LADY MONTAGUE.

O, waar is Romeo? Heb je hem vandaag gezien?
Ik ben zo blij dat hij niet bij dit gevecht betrokken was.

BENVOLIO.

Mevrouw, een uur voordat de vereerde zon
door het gouden venster van het oosten keek,
dreef mijn onrust me naar buiten voor een wandeling.
Daar, onder de sycomoren
die aan de westkant van de stad groeien,
zag ik uw zoon, zo vroeg in de ochtend.
Ik liep naar hem toe, maar hij zag mij
en glipte weg tussen de bomen.

Ik beoordeelde zijn stemming naar de mijne,
want ook ik wilde toen het liefst zijn waar niemand mij kon
vinden.

Aan mijn eigen vermoeide gezelschap had ik al meer dan genoeg.
Dus volgde ik mijn eigen neiging in plaats van de zijne,
en ontweek ik graag degene die mij al even graag ontweek.

MONTAGUE.

Vaak is hij daar 's morgens gezien,
terwijl hij met zijn tranen de frisse morgendauw vermeedert
en met diepe zuchten wolken aan de wolken toevoegt.
Maar zodra de zon, die alles opvrolijkt,
in het verre oosten de donkere gordijnen
van Aurora's bed begint open te trekken,
vlucht mijn zwaarmoedige zoon voor het licht naar huis.
Hij sluit zich alleen op in zijn kamer,
doet de ramen dicht, houdt het mooie daglicht buiten
en maakt voor zichzelf een kunstmatige nacht.
Die stemming zal donker en onheilspellend worden,
tenzij goede raad de oorzaak ervan kan wegnemen.

BENVOLIO.

Mijn beste oom, weet u wat de oorzaak is?

MONTAGUE.

Ik weet het niet, en uit hem krijg ik het niet te horen.

BENVOLIO.

Hebt u geprobeerd erop aan te dringen?

MONTAGUE.

Ikzelf en vele vrienden met mij.

Maar hij laat zich alleen door zijn eigen hart adviseren—
hoe betrouwbaar die raadgever is, zal ik niet zeggen—
en houdt alles zo geheim en zo diep voor zichzelf verborgen,
zo moeilijk te peilen en te doorgronden
als een bloemknop die door een afgunstige worm wordt
aangevreten
voordat hij zijn zoete blaadjes aan de lucht kan ontvouwen

of zijn schoonheid aan de zon kan wijden.
Konden we maar ontdekken waar zijn verdriet vandaan komt,
dan zouden we even graag het geneesmiddel geven
als de oorzaak kennen.

Romeo komt op.

BENVOLIO.

Kijk, daar komt hij. Als u even opzij wilt gaan,
zal ik ontdekken wat hem dwarszit,
of hij moet wel heel vastbesloten zijn om te zwijgen.

MONTAGUE.

Ik hoop dat je door hier te blijven
de waarheid uit hem krijgt. Kom, mevrouw, laten we gaan.

[Montague en Lady Montague gaan af.]

BENVOLIO.

Goedemorgen, neef.

ROMEO.

Is de dag nog zo jong?

BENVOLIO.

Het is pas negen uur.

ROMEO.

Ach, droevige uren duren lang.
Was dat mijn vader die daar zo snel wegging?

BENVOLIO.

Ja. Welk verdriet maakt Romeo's uren zo lang?

ROMEO.

Omdat ik mis wat de uren kort zou maken als ik het had.

BENVOLIO.

Verliefd?